

belșugul acolo unde eră sărăcie și lumina acolo, unde domnea întunericul și ignoranța.

Viitorii cetățeni Români vor fi mândri, că au avut asemenea dascăli, iar voi veți fi mulțumiți cu sufletul, că n'ați petrecut timpul în zadar, ci v'ați împlinit cu drag datoria, pentru tulpina din care ați eșit.

O. I. C.

Ariciul, cerbul, vulpea și ursul.

— Din popor —

Ci-că într'una din zile ariciul s'a urcat pe munte ca să facă cură de aer, căci el chiar din naștere bănuia o vătămare. Aci, întâlni pe jupân cerb, ce ieșise la plimbare după frunze verzișoare. Acesta, cum dete cu ochii de ariciu, începù a-l întrebà cam în batjocură.

— Dar de unde frate și cum ajunseși până aci? Gândesc că încă din pruncie ai pornit-o s'ajungi aici și tocmă acum la bătrânețe sosiși.

— Aș, — răspunse ariciul — te înșeli, eu chiar acum am pornit-o sus pe munte și iatămă's aci.

— Te văd, dar atunci nu te-ai ridicat prin puterile tale!

— Ba eu zic că prin ale mele și ca să vezi că-i adevărat, ai să ne apucăm la scoborît muntele și-oiu vedeà cine ajunge mai întâiu în vale.

— Hai, răspunse cerbul râzând.

Odată învoiala făcută, cerbul se și puse pe fugă, iar ariciul strângându-și solzoasa piele, se lasă a se rostogoli pe pantă. Ariciul a ajuns cel dintâiu; iar cerbul din prea mare repeziciune ce-și luase, i s'au amestecat picioarele și trântindu-se cu capul de toate cloțuriie, ajunse și el în vale, însă mort.

Ariciul, care acum se răsbunase, apropiindu-se, își făcea planul de ce trebuie să facă la atâta hoit, când hop, că sosește și coana vulpe, care mirosise se vede de așa grasă plăcintă.

— Poftă mare, cumetre! zise înclinându-se vulpea.

— Bine că sosiși, răspunse înclinându-se ariciul, căci tot voiam să te chem.

— Iată că-s venită gata, dar pentru ce?

— Pentru că-mi pică în cale acest vânat, pe care voesc să-l împărțim.

Vulpea mulțumì din nou, și apucându-se a împărți, dete tuturor strămoșilor ei zicând: asta tatii, asta mamei, asta frațiilor, și așa mai departe; astfel că pentru ariciu nu rămase nimic.

— Așa-i dreptatea cumătră?

— Cum o credeai dar?

— Totuși, eu nu mă țin mulțumit și ca să văd că dreptatea cade și mai mult de parteați, vin cu mine, am un judecător, care cunoaște pe cel drept și pe cel nedrept după glasul lui.

— Hai! Și ariciul duse pe vulpe într'un loc unde știa că-ascunsă cursa unui vânător și potrivî în așa fel ca vulpea să calce drept peste cursă. La țipetele oțelite ale vulpei, vânătorul alergă pe cât îl iertau puterile.

— Iată judecătorul, zise ariciul, vine să-ți dea dreptatea după faptă.

Vulpea înțelese primejdia în care se afla și prin viclenia cu care e înzestrată, măguli în așa fel pe ariciu, în cât acesta milos o scapă și împreună o tuliră repede pe o cărare. Pe drumul pe care mergeau însă erau șleauri (făgașe) făcute de care în urma ploii și vulpea ca să-și răsbune, dă brânci ariciului, care cade într'un șleau de acestea cu fața în sus de unde nu mai eră chip de ieșit. Și ar fi trebuit să moară fără doar și poate. Se rugă el de vulpe ca să-l ajute, dar în zadar, căci ea nu se hotărâ nici în ruptul capului de a-l scăpa.

— Vin, draga mea, atunci să ne luăm rămas bun să ne sărutăm pentru cea din urmă dată.

Vulpea, cu toată șiretenia ei, nebănuind nici o cursă, veni. Când fuse la sărutat însă, ariciul o apucă așa de bine cu dinții de bot, încât vulpea svâcnind din răspuțeri ca să scape aruncă pe ariciu în nasul unui urs care supărat se aruncă asupra vulpei și o făcu în bucăți. Ariciul își mănă singur prada sa.

«Buturuga mică răstoarnă carul mare».

Dionisie M. Popescu.

Afunzimea mării.

«Sully», o corabie franceză ce s'a scufundat aproape de Saigon, a dat nou prilej unui marinar panțerat ca să vadă fundul mării. Astfel a ajuns la renume un tânăr inginer, cu numele de Plury, care prin instrumente făcute de el însuși s'a coborît în o adâncime de 336 urme, la care n'a ajuns până acum nimeni altul. D-l Plury se apără cu un instrument în formă de panțer făcut din metal, iar de respirare se îngrijește prin un instrument chimic. În acest mod s'a scoborît în apă mai mult de 115 ori cu o deplină siguranță și a văzut acea lume ciudată, pe care înaintea lui alt om n'a văzut'o. Acum într'o revistă americană face următoarea descriere:

Când omul primadată se lasă în jos, are senzația că intră în peșteră. La o afunzime de nouă urme dai de multă meduză. Prin apă tot lucrul are o înfățișare uriașă. Peste câțva timp nici nu simțești, că ești apărat de instrumentul panțerat, ci ți-se pare,